

หนึ่งชีวิต หนึ่งความรัก

www.puendee.com

นวนิยายไทย

หนึ่งชีวิต หนึ่งความรัก • วราภา

ลงพิมพ์ในนิตยสารสกุลไทย พ.ศ. ๒๕๕๖-๒๕๕๗

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, มีนาคม ๒๕๕๘

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : พิธาน เตชะนิติ

ราคา : ๓๒๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

วราภา.

หนึ่งชีวิต หนึ่งความรัก.--กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๘.
๔๕๐ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-459-2

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุदारัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

กนกพันธ์ สุนทรภมลวัฒน์

รัชชน์ ตริธรรมวุฒิกุล ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สมยงค์ คงใจ สุทธิรญา เสตรา สารัตน์ วงศาโรจน์

รจนา คงทน สุรินทร์ ออมระดับกุล

สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

คำถามที่ว่า หน้าที่กับความรัก อย่างไหนสำคัญกว่ากัน ถ้าจำเป็นต้องเลือก เราจะเลือกอะไร

เป็นคำถามที่ตอบได้ยาก เมื่อตอบแล้วก็ต้องให้เหตุผลเพื่อสนับสนุนสิ่งที่เลือก ซึ่งมักมีประเด็นให้โต้แย้งได้ไม่จบสิ้น

แต่สำหรับ ‘หนึ่งชีวิต หนึ่งความรัก’ ของ วราภา นักเขียนผู้มากความสามารถ ได้ถอดสมการคำตอบข้างต้นได้อย่างลงตัว ปราศจากข้อโต้แย้ง จากความเชื่อมั่นว่า ความรักและหน้าที่นั้นเดินทางไปสู่จุดหมายร่วมกันได้ หากเรามีหัวใจที่เด็ดเดี่ยว กล้าหาญ

ตัวละครทุกตัวใน ‘หนึ่งชีวิต หนึ่งความรัก’ ล้วนมีหน้าที่และความรักแตกต่างกันไปตามสถานการณ์ของตน และทุกคนต่างก็ทำหน้าที่และปกป้องความรักของตนไปพร้อมๆ กัน ไม่ว่าจะเป็น เจ้านางดาราวิน เจ้านางหม่อมฟ้าองค์เจ้าหมอกฟ้า เจ้าหญิงสร้อยไข่มุก แต่คนที่สำคัญที่สุดในเรื่องผู้แบกรับหน้าที่อันยิ่งใหญ่คือ เทพบุตร เพราะหน้าที่ของเขาคือให้ความคุ้มครองอารักขาเจ้าแผ่นดิน ซึ่งในขณะเดียวกันผู้หญิงที่เขารัก คือ เจ้าหญิงทอबाट กลับเป็นตัวอันตรายสำหรับเจ้าเหนือหัวของเขา

ขอเชิญท่านผู้อ่านติดตามนิยายรักโรแมนติกอันละเอียดละไมด้วยสำนวนภาษา เต็มไปด้วยความสนุกสนานเพลิดเพลิน และเข้าถึงความรักอย่างลึกซึ้งอีกเรื่องหนึ่งของ วราภา นักเขียนปากกาทองในวงวรรณกรรม ที่ผู้อ่านถามถึงผลงานเสมอมา

หนึ่งชีวิต หนึ่งความรัก

วราภา

“กังสดาล ตื่นเถอะ ตื่นได้แล้ว”

นายแพทย์รอยวินโน้มตัวไปใกล้ร่างหญิงสาวที่นอนหลับสนิทบนเก้าอี้ ยาวบุนุ่มที่เขาใช้รักษาคนไข้เป็นประจำ แต่กังสดาลไม่ใช่คนไข้ของเขา หล่อนเป็นเพื่อนรุ่นน้องที่เติบโตด้วยกันมาในมูลนิธิคุณพ่อดี เพื่อนานเดซ เขาและหล่อนมีพี่น้องมากมาย ส่วนมากเป็นเด็กกำพร้าที่คุณพ่อเรย์เก็บมา อุปถัมภ์และสงเคราะห์ให้ได้รับการศึกษามากเท่าที่ความรู้ความสามารถของเด็ก เหล่านั้นจะรับได้ ไม่มีใครรู้ประวัติของกันและกันหรือไม่ก็ไม่มีใครสนใจอยาก เรียนรู้ เพราะทุกคนเติบโตด้วยความรู้สึกประหนึ่งว่าเป็นครอบครัวเดียวกัน

มูลนิธิเรย์ เพื่อนานเดซเติบโตยิ่งใหญ่ตามจำนวนปี เด็กๆ ที่เติบโตเรียน จบบางคนออกไปประกอบวิชาชีพตามถนัด บางคนเป็นเจ้าของกิจการใหญ่มี ครอบครัวของตัวเอง บางคนไปเป็นทหารรับใช้ชาติหรือนักการเมือง แต่ทุกคน ก็ไม่ลืมที่จะกลับมาเยี่ยม ‘บ้าน ’ ช่วยเหลือเด็กรุ่นหลังต่อไปจนกระทั่งมูลนิธิ เรย์กลายเป็นเมืองน้อยๆ บนที่ดินสามร้อยไร่ มีครบทั้งโรงเรียน มหาวิทยาลัย และโรงพยาบาล ทุกสิ่งทุกอย่างเจริญขึ้น ในขณะที่สุขภาพของคุณพ่อเรย์วัย แปดสิบหกปีทรุดโทรมลง

“กังสดาล” เขาเรียกตั้งขึ้นเล็กน้อย คราวนี้มีเสียงอื้ออ้าตอบรับพร้อม กับร่างที่ไต้แพรเปลาะสีจำปาเริ่มขยับเขยื้อน แล้วเขาก็ได้ยินเสียงต่อว่า

“กำลังหลับสบาย ปลูกทำไมไม่รู้”

เขาถอยห่างจากเตียง น้ำเสียงนั้นแจ่มใส ผิดกับขามมาเป็นคนละคน

‘หมอ ช่วยที่ฉันปวดหัวอีกแล้ว ปวดมากเลย เหมือนหัวจะระเบิด ยิ่งเงยยิ่งจัน’

อาการ ‘ปวดหัว’ คือโรคประจำตัวของกังสดาล เมื่อยังเป็นเด็ก หล่อน เคยนั่งร้องไห้ที่ข้างบันไดจนเขาต้องเข้าไปปลอบ และเมื่อเป็นป่อยขึ้นก็มีคนนำ

เรื่องไปบอกคุณพ่อเรย์ คุณพ่อเรย์พาแก๊งสตาลเข้าโรงพยาบาลที่กรุงเทพฯ ตรวจสอบและร่างกายทุกอย่างแต่ไม่พบความผิดปกติ เวลานั้นเขาย้ายเข้ากรุงเทพฯ เตรียมตัวเป็นนักศึกษาแพทย์ รอยวินไม่ได้พบหรือได้ข่าวคราวของหล่อนอีกเลยจนเรียนจบและกลับมาเป็นนายแพทย์ประจำโรงพยาบาลของมูลนิธิ ในขณะที่แก๊งสตาลขึ้นมหาวิทยาลัยปีสี่

หญิงสาวกระโดดลงจากเตียงด้วยใบหน้าที่สดใส แล้วลงมือพับผ้าห่ม แพรเปลาะวางบนเตียงให้อย่างเรียบร้อย

“แปลกนะหมอ ฉันปวดหัวที่โรมานอนห้องนี้ได้หลับสักตื่นก็สบายหายปวดหัวเป็นปกติทั้ง ยาเยอกี้ไม่ได้กิน หมอทำยังไงนะ”

เขาหัวเราะ ดีใจที่เห็นหล่อนสดชื่นจนใบหน้าที่งอมแงมกระจ่าง ไม่มีเค้าของคนที่วิ่งหัวซุกหัวซุนมาให้เขาช่วย รอยวินรักษาหล่อนเหมือนคนไข้ทั่วไป แต่เมื่อหล่อนไม่ดีขึ้น เขาก็ลองวิธีสุดท้ายด้วยการรินน้ำสะอาดให้ดื่ม พาไปนอนที่เตียง วางมือบนหน้าผากอย่างปลอบโยน พร้อมกับมองสบตาหล่อน

‘หลับเสียนะ ไม่ต้องคิดอะไร หลับให้สบาย’

หล่อนมองตอบเขาอย่างไว้วางใจ พยักหน้ารับผ้ามีอบอุ่นที่อยู่เหนือหน้าผากราวกับจะบิดเป่าให้ความร้าวระบมค่อยสลายลง แก๊งสตาลไม่มีโอกาสรู้เลยว่ารอยวินกำลังใช้พลังจิตของเขาช่วยเหลือหล่อน

‘แก๊งสตาล บอกได้ไหมว่ามีสิ่งใดรบกวนคุณ อะไรที่ทำให้คุณกังวลและคิดไม่ตกจนต้องปวดหัวมากมายอย่างนี้ เล่าให้ผมฟังเถิดแก๊งสตาล ระบายมันออกมาแล้วคุณจะสบายขึ้น’

เขาบันทึกไว้ในสมุดว่า หล่อนมีท่าทางเหมือนจะขัดขึ้นในตอนแรก สายศีรษะไปมา เปลือกตาปิดสนิทและน้ำตาไหลเป็นสาย แก๊งสตาลเอาแต่สะอึกสะอื้นจนกระทั่งตื่น หล่อนไม่ได้เล่าอะไร แต่มีอาการดีขึ้น

นายแพทย์รอยวินลองอีกเป็นครั้งที่สอง คราวนี้แก๊งสตาลเป็นฝ่ายขอตื่นน้ำและไปนอนที่เตียง เมื่อเขาเดินมาใกล้ หล่อนก็จับมือเขาวางไว้ที่หน้าผาก

‘พี่ชาย ช่วยแก๊งสตาลด้วย’

เขามองหล่อนอย่างอ่อนโยน ไม่เกียจงอนแม้หล่อนจะให้เขาเป็นได้เพียง ‘พี่ชาย’

‘มืดเหลือเกิน หนาวด้วย ทำไมเขาต้องขังฉันไว้ในนี้ มันน่ากลัว ฉันได้ยินเสียงหัวเราะเหมือนกับว่าฉันไม่ได้อยู่คนเดียว แต่ทำไมฉันไม่เห็นใครเลย เขาจะปล่อยให้ฉันตายในนี้หรือ ไม่...ฉันไม่อยากจะไป แต่ฉันจะหนีไปได้อย่างไร ฉันจะหนีอย่างไร’

ครั้งแรกที่ได้ฟัง รอยวินนั่งตะลึง กังสตาลพูดได้เป็นฉากๆ ระบายความหวาดกลัวที่อยู่ลึกกว่าใจเพราะมันซ่อนอยู่ในวงค์

รอยวินเคยนั่งคิดอย่างเอาเป็นเอาตายว่าเหตุใดเขาจึงได้ยินเรื่องนั้นซ้ำๆ ซากๆ ทุกครั้งที่กังสตาลปวดศีรษะจนแทบควบคุมไม่ได้ และหลังจากหล่อนได้นอนหลับตาระบายความหวาดกลัวออกมาแล้ว หล่อนก็ตื่นขึ้นมาอย่างสดใสรู้ความกังวล ว่าเรียงเหมือนเด็กสาวในวัยเดียวกันทั่วไป

เขาบันทึกทุกสิ่งทุกอย่างไว้ในสมุดเพื่อจะได้ทบทวนหาสาเหตุ และบางครั้งคิดแม้กระทั่งว่าจะเข้าไปปรึกษาคุณพ่อเลย เพราะท่านอาจเป็นผู้เดียวที่รู้ความเป็นมาของเด็กกำพร้าเหล่านี้รวมทั้งตัวเขาด้วย แต่เมื่อไปถึงตึกอัฐแดงที่สร้างโดดเดี่ยวไกลออกไปจากอาคารหลายหลัง อรณาซึ่งเป็นทั้งพยาบาลและแม่บ้านที่ดูแลคุณพ่อเลยบอกเขาว่า

‘เยี่ยมนะเยี่ยมได้ แต่อย่าเพิ่งรบกวนถามไถ่อะไรคุณพ่อเลย เพราะหลังจากผ่าสมองแล้ว อาการคุณพ่อก็ทรงๆ ทรุดๆ ท่านเจ็บกว่าเดิม นิ่งเฉยๆ หมอเควินไม่อยากจะให้ใครกวน หมอมาเพราะเรื่องเด็กผู้หญิงคนนั้นไซ้ใหม่’

‘ก็ไม่เชิงหรอกครับ แวะมาเยี่ยมเพราะไม่ได้มาหาคุณพ่อนานแล้ว งานโรงพยาบาลยุ่งทั้งวัน’

‘ไหนๆ ก็มาแล้ว แวะขึ้นไปหาท่านสักหน่อย ท่านคงดีใจที่ได้พบหมอ’

‘ท่านไม่ได้พักหรือครับ’

‘ยัง เพราะเพิ่งรับประทานอาหารไปเมื่อครึ่งชั่วโมงที่แล้ว ขึ้นไปเกิด หมอเควินก็อยู่’

‘ขอบคุณครับ’

ตึกอัฐแดงของคุณพ่อเรย์กว้างขวางแต่สงบเงียบ ชั้นล่างแบ่งแยกเป็นห้องรับแขก ห้องประชุม คริวและที่พักรถคนงานอยู่ด้านหลัง ชั้นบนจัดเป็นห้องนั่งเล่น ห้องรับรองไปรเวทและห้องนอนสำหรับคุณพ่อเรย์และคนรู้จักที่มาพัก รอยวินเดินขึ้นชั้นบนผ่านห้องต่างๆ ไปจนสุดปีกซ้ายของตึก ประตูห้องคุณพ่อเรย์เปิดกว้างทั้งสองบาน ชายหนุ่มไต้ยีนเสีงสนทนาเบาๆ ดังมาจากในห้อง นายแพทย์เควินซึ่งประจำอยู่สหรัฐอเมริกาแต่บินมาทำผ่าตัดให้คุณพ่อ บางครั้งก็บินกลับมาเยี่ยมเยือน และพักอยู่ในช่วงสั้นๆ รอยวินรู้จักนายแพทย์เควินดีเมื่อเขาไปศึกษาต่อที่อเมริกาอยู่สองปี ดังนั้นเขาจึงไม่ลังเลที่จะยกมือเคาะประตูเบาๆ นายแพทย์เควินเป็นคนหันมาเห็นก่อน เขาพูดภาษาไทยได้พอสมควร

‘รอยวิน กำลังพูดถึงคุณอยู่ที่เดียว’

คุณพ่อเรย์นั่งเก้าอี้รถเข็น หลังผ่าตัดแล้วท่านชอบดมมลงมาก ไบหน้าแม้จะยิ้มอย่างใจดี แต่ก็ดูอิดโรย

‘สบายดีหรือ ฉันไม่พบเธอเสียนาน’

‘บางทีเลิกงานแล้วผมแวะมา แต่คุณแม่บ้านบอกคุณพ่อหลับแล้ว’

‘ก็ยังพูดกับหมอเควินอยู่นี่ว่าทำไม่วงบ่อย หลับได้หลับดี หรือเป็นเพราะฉันหมดห่วงทุกสิ่งทุกอย่างก็ไม่รู้’

‘นำอยู่หรอก เพราะทุกอย่างเข้ารูปเข้ารอยดีหมดแล้วไม่ใช่หรือ คุณพ่อทำงานมาตั้งแต่หนุ่มจนแก่ ตอนนี่ถึงเวลาพักเสียที ให้เดี๋ยง เขาสานต่อกันไป’

รอยวินลากเก้าอี้มานั่งรวมกลุ่ม มองหน้าคุณพ่อเรย์อย่างพิจารณาแล้วพูดว่า

‘ผมอยากตรวจคุณพ่อให้ละเอียดอีกครั้ง ดูเหมือนว่าระยะนี้หน้าหนัก คุณพ่อลดลงมาก’

‘พวกเขาไม่ใช่หรือที่บอกเสมอว่าผมมตึกว่าอ้วน’

‘เมื่อก่อนคุณพ่อเดินทางบ่อย ผมมเพราะตรากตรำก็ว่าไปอย่าง แต่

คุณพ่อไม่ได้เดินทางมาหลายปีแล้ว พักผ่อนเต็มที่แต่ก็ยังไม่อ้วนขึ้น หรือ หมอว่าอย่างไรครับ’

รอยวินหันไปถามความเห็นนายแพทย์เควิน ฝ่ายนั้นพยักหน้า

‘ดีเหมือนกัน มาเยี่ยมคุณพ่อคราวนี้ผิดหูผิดตาไปมาก แม่บ้านก็บ่น ว่าทานน้อยลง’

‘เธอสองคนนี้น่ารำคาญ ทำเหมือนฉันเป็นเด็ก ไม่เป็นไรหรอกน่า ยังไงฉันก็ตายไม่ได้’

‘ไหนว่าหมดห่วงแล้วไงล่ะ’ นายแพทย์เควินสัพยอก แม้ว่าคุณพ่อเลย จะอาวุโสกว่าแต่ทั้งสองคบหากันมาเนิ่นนานจนกลายเป็นเพื่อนสนิท

‘มีอะไรที่ต้องกังวลอีก’

คุณพ่อเรย์หัวเราะไม่ตอบคำถามนั้น แต่ใช้มือตบล้อเก้าอี้ขึ้นไปทีเดียว แล้วลุกไปนั่งที่นั่น

‘ฉันอยากพักผ่อน พวกเธอสองคนกลับไปได้แล้ว’

รอยวินถอนใจยาวเมื่อปิดประตูห้อง เขาได้ยินเสียงนายแพทย์เควินบ่น เบาๆ ว่า

‘เขาไล่เราหรือ ประหลาดจริง’

‘คุณพ่อเปลี่ยนไปมาก เคยอารมณ์เย็นไม่หงุดหงิดโดยไม่มีเหตุผล ผม ไม่แน่ใจว่ามีเรื่องอะไรบงกชท่าน’

‘แม่บ้านก็บ่นให้ฟังเหมือนกันว่าถูกดุด่า’

คนทั้งสองเดินคุยกันมาเบาๆ ตามทางเพื่อลงบันไดมาชั้นล่าง

‘หากจะคิดว่ามีปัญหา มูลนิธิก็ดูเป็นปีกแผ่นดีไม่ใช่หรือ เงินบริจาค ไหลมาทุกภาคส่วน ตอนที่นั่งคุยกันฉันยังเห็นเช็คส่งผ่านมาจากธนาคารที่ สิงคโปร์เป็นจำนวนไม่น้อยเลย ว่าไปแล้วมันมากเสียจนน่าตกใจ’

รอยวินเงยบแต่ใจว่าเขาจะไม่เคยรู้เห็น เพราะหลังการผ่าตัดสมองของคุณพ่อเรย์ เขามาดูอาการท่านเกือบทุกวันและได้เห็นนอร์มนำกระเช้าดอกไม้สดามหอมกรุ่นที่เขาไม่เคยเห็นมาตั้งไว้ในห้อง การ์ดใบเล็กที่ติดกระเช้ามา ด้วยไม่มีคำพูดใดๆ นอกจากคำว่า ‘หม่ฟ้า’ ไม่แต่เท่านั้น วันหนึ่งเมื่อเขาเปิด

ลินซึกโตะทำงานคุณพ่อเรย์เพื่อตรวจดูว่าท่านทานยาตามกำหนดหรือไม่ เขาก็พบเช็ดที่ส่งผ่านธนาคารสิงคโปร์ มีลายเซ็นชื่อว่า ‘ห่มฟ้า’ เช่นเดียวกัน

วันนั้นเขาแยกจากนายแพทย์เควินที่หน้าตึก ฝ่ายนั้นตบไหล่เขาเบาๆ ก่อนอ้อลา

‘ดูแลคุณพ่อแทนฉันด้วย พรุ่งนี้ฉันจะบินกลับอเมริกาแล้ว ต่อไปคงไม่ได้มาบ่อยๆ ฉันต้องผ่าตัดมะเร็งลำไส้ เห็นไหมหมอก็ก็นิสิตเป็นโรคร้ายเหมือนกันนะ’

เขาใจหาย กลืนน้ำลายลงคอด้วยความยากเย็น นายแพทย์เควินหัวเราะเหมือนพูดถึงโรครรรมดาทั่วๆ ไป แต่คำพูดนั้นทำให้เขาต้องกลับมาที่ห้องคุณพ่อเรย์อีกครั้ง

‘อาทิตย์หน้าคุณพ่อต้องทำ colonoscopy เช็กมะเร็งลำไส้’

‘ทำไม กลัวฉันเป็นเหมือนเควินหรือ’

คุณพ่อเรย์คงรู้เรื่องแล้ว ท่านทำเสียงรำคาญมาจากเตียงแต่เขาไม่ยอมท่านอีกต่อไป คนอย่างคุณพ่อเรย์มีประโยชน์แก่สังคม มันต้องเป็นการสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่หากท่านจากไป

‘เธอเองก็บอกว่าคุณ ๕ ปี มันก็ต้องปีหน้าสิ’

‘ผมไม่รอแล้วครับ’

‘รอยวิน พักเรื่องของฉันไว้ก่อน มีบางสิ่งบางอย่างที่ฉันต้องการให้เธอทำ แต่มันจะต้องเป็นความลับ เธอจะบอกใครไม่ได้’

น้ำเสียงคุณพ่อเรย์ไม่ได้บอกว่าพูดเล่น เขาถามทันที

‘อะไรหรือครับ’

‘เดือนหน้าฉันมีแขกพิเศษ เขาจะมาบรรยายเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และสังคมที่มหาวิทยาลัย แต่นอกจากนั้นเขามีนงานมาให้เราทำด้วย ฉันต้องบอกให้เธอรู้อีก่อนว่าหากประเทศเขาเจริญในทางเทคโนโลยีเขาก็คงไม่ต้องพึ่งเราแต่ในเมื่อมันเป็นเรื่องเปิดเผยไม่ได้ เขาก็ไม่สามารถส่งเรื่องไปตรวจสอบที่อเมริกา เมื่อทางเขาปรึกษาเรา ฉันก็นึกถึงเธอเป็นคนแรก’

‘คุณพ่อจะให้ผมทำอะไร’

‘ตรวจสอบลายนิ้วมือจากศพว่าเป็นใคร เท่าที่รู้ สภาพศพไม่อยู่ในลักษณะที่จะบอกอะไรได้ทั้งนั้น แต่ฉันรู้ว่าเธอเคยทำมาแล้ว ลายมือใครก็เป็นของใครคนนั้นไม่มีการเปลี่ยนแปลง แม้แต่ว่าเขาจะเป็นฝาแฝดกัน’

รอยวินขมวดคิ้ว คุณพ่อเรย์จู่โจมจนขวางไม่แน่ใจว่าท่านพูดจริงหรือเพื่อ จริงอยู่ทารกในครรภ์มารดาที่อายุต่ำกว่า ๘ หรือ ๑๐ อาทิตย์ การเจริญงอกงามของอวัยวะยังไม่สมบูรณ์เต็มที่ มือเท้ายังติดกันเป็นแผงเหมือนกบหลังจากนั้นก็จะหดตัวเริ่มเกิดเป็นสันเป็นลาย คนเป็นล้านๆ ก็ไม่มีทางเหมือนกัน

‘หมายความว่าเขาจะส่งศพมา งั้นหรือครับ’

‘เปล่า’ เสียงตอบของคุณพ่อเรย์ราบเรียบ ‘เขาตัดมาแต่นิ้วมือจากศพต้องเอามาให้เธอลอกเอามาพิสูจน์ ฉันให้เตรียมห้องไว้แล้ว ทุกอย่างที่คุณต้องการอยู่ในนั้น แม้แต่หมึกชนิดพิเศษ ฉันก็สั่งมาแล้ว ‘เขา’ จะมาด้วย’

‘ขอผมถามสักคำ ‘เขา’ คือใครหรือครับ’

‘พันเอกเทพบุตรแห่งเหมวัน’

* * *

กังสดาลยกมือแตะไหล่รอยวินอย่างเกรงใจ เขานั่งเงยมานานแล้ว คล้ายกับอยู่ในความคิดที่ลึกซึ้ง รอยวินผู้ที่ดีกับหล่อนเสมอต้นเสมอปลาย

“หมอ คิดอะไรอยู่”

“เปล่า” เขาหลุดปากแล้วหัวเราะ แหวตาหลังกรอบแว่นขาวเป็นประกาย

“คิดอะไรเรื่อยเปื่อย รอคุณหวีผม แต่งหน้าให้เรียบร้อยงั้น ไหนว่าจะรีบไปเข้าคลาสไมซ์หรือ วันนี้มีใครนะบินมาบรรยายเป็นพิเศษ”

“ใช่” กังสดาลคว้ากระเป๋าสะพาย หล่อนเรียนวิชาประวัติศาสตร์และสังคม หญิงสาวตอบว่า

“บรรยายเกี่ยวกับเมืองที่อยู่เป็นจุดนัดเดียวบนแผนที่ เมืองที่ยังอยู่ในวัฒนธรรมสมัยเก่าแบบล้านนาประเภทนั้นแหละ น่าสนใจไหม”

“คุณชอบวิชาแบบนี้อยู่แล้ว”

“แต่ที่น่าสนใจมากไปกว่านั้นนะ ได้ยินมาว่าคนบรรยายเป็นหนุ่มพ้อ
หล่อเฟี้ยว แต่อันนี้เชื่อไม่ได้ต้องเห็นด้วยตาก่อน เขาเป็นพันเอกชื่อเทพบุตร
พันเอกเทพบุตรแห่งเหมวัน!”

๒

นายแพทย์รอยวินเดินตามมาส่งที่ระเบียงตึกชั้นสอง กังสตาลไม่รอ ลิฟต์แต่รีบวิ่งลงบันไดไปที่รถจักรยานสีแดงซึ่งจอดแอบอยู่หน้าตึก หล່อน ถอยรถสู่ทางเดินขึ้นคร่อมอย่างว่องไวแล้วใช้เท้าข้างหนึ่งยันจักรยานไว้เมื่อ เหลียวกลับมาโบกมือให้เขาพร้อมกับส่งจูบแล้วปล่อยรถไหลลงจากเนินซึ่ง เป็นที่ตั้งโรงพยาบาล

รอยยิ้มค้างบนใบหน้า กังสตาลทำให้เขามีความสุขทุกครั้งทีแวะมาหา แม้ว่าหล່อนจะพกพาโรคประจำตัวติดมาด้วย แต่เขาก็ยินดีที่จะช่วย

รอยวินเชื่อว่า 'โรค' ของกังสตาลไม่เกี่ยวกับร่างกาย เพราะหล່อนเป็นคนมีสุขภาพดี ผลการตรวจสุขภาพได้ผลเป็นที่น่าพอใจ สมองไม่มีสิ่งใดผิดปกติ แต่อาการที่เป็นยังเป็นความลับที่เขาค้นไม่พบ

รายนต์สี่ตำสามตอนค้นใหญ่ปิดกระจกกรองแสงมืดชิดขับมาตามถนน คอนกรีตที่มุ่งสู่มหาวิทยาลัย ด้านหน้าทั้งสองข้างปักธงสัญลักษณ์รูปจันทร์-เสี้ยวสีเหลืองเข้มบนพื้นดำ คนขับอยู่ในเครื่องแบบคอปิดสีกรมท่าเข้มพร้อม ด้วยหมวกแก๊ปสีเดียวกัน ที่นั่งตอนหลังซึ่งหันหน้าเข้าหากันมีชายหนุ่มสองคน อยู่ในเครื่องแบบนายทหารสัญญาบัตรสังเกตได้จากการปักดินที่สาบเสื้อคอตั้ง และอินทรรูปบน่า ที่นั่งคนขับกับผู้โดยสารคันไว้ด้วยกระจกหนาเลื่อนได้เพื่อ ป้องกันการสนทนาไม่ให้รู้ไหล

“การบรรยายต้องใช้เวลานานเท่าไรหรือรับ” ชายหนุ่มที่มียศน้อยกว่าถามด้วยอาการสำรวม ผู้ถูกถามยิ้มเล็กน้อยแต่เป็นรอยยิ้มที่เหมือนกับจะ เยาะในบางสิ่งบางอย่าง ใบหน้าคมสันมีจุดเด่นที่นัยน์ตาคมปลาบทรงพลัง

“คงไม่นานเกินชั่วโมงเพราะใครที่ไหนจะมาสั้นใจแวนแคว้นเล็กๆ ที่เป็น จุดจนเกือบมองไม่เห็นบนแผนที่ และใครจะมีคำถามมากมาย”

“แต่สำหรับนักศึกษาประวัติศาสตร์ เมืองเหมวันมีบางสิ่งบางอย่างละเอียด

ภาคเหนือสุดของประเทศไทย เรามาจากต้นน้ำสายเดียวกัน มีการแลกเปลี่ยนนักเรียนนับแต่เจ้าหมอกฟ้าเปิดเมืองหลังองค์เจ้าสิ้น กระผมว่าประเทศไทยรู้จักเรามากขอรับ”

“เราก็ได้แต่เป็นทูตสันถวไมตรีตามบัญชาเจ้าหมอกฟ้าบังหน้างานตามหาน้องนางเจ้าหญิงทอปัต ก็ปีเข้านี้แล้ว แต่ก็คว่าน้ำเหลว”

เสียงพูดเหนื่อยหน่ายหมดหวัง เขาและเจ้าหมอกฟ้าเติบโตมาพร้อมกัน องค์เจ้าและเจ้านางห่มฟ้ามีโอรสสององค์ เจ้าหมอกฟ้าเป็นองค์เล็ก แต่เมื่อเจ้านางห่มฟ้าคลอดธิดาน้อย โอรสองค์ใหญ่ก็สิ้นเพราะไข้ป่า เหลือเพียงเจ้าหมอกฟ้าผู้อ่อนแอและซีโรค เป็นที่หวั่นหวาดว่าอาจจะอยู่ได้ไม่นานนัก

เขาอายุสิบเอ็ดเมื่อบิดาซึ่งเป็นนายทหารขององค์เจ้านำตัวมาคุ้มหลวงเพื่อเหตุผลประการเดียว

‘ปกป้องคุ้มครองเจ้าหมอกฟ้าด้วยชีวิต จำไว้ว่าหากมีสิ่งใดเกิดขึ้น เจ้าจะต้องตายแทนตายก่อน เข้าใจไหม’

‘ทำไมครับพ่อ’

‘เพราะเราเป็นข้าของท่าน ต้องยึดมั่นความจงรักและภักดียิ่งกว่าชีวิตต่อไปภายภาคหน้าเจ้าหมอกฟ้าจะต้องเป็นองค์เจ้าองค์ต่อไป เทพบุตร เจ้าต้องทำการนี้ให้สัมฤทธิ์ผล’

ความจงรักภักดีของเขาถูกปลูกฝังตั้งแต่นั้นมา เขาเป็นเสมือนดั่งเงาของเจ้าหมอกฟ้า คอยระแวดระวังปิดเป่าอันตรายที่จะกรายเข้ามาใกล้ นั่นคือความสำคัญของเขาที่ทำให้คนยำเกรงจนเกือบกลายเป็นเจ้าชายอีกองค์หนึ่ง

เจ้าหมอกฟ้ามีชั้นชาสิบสาม เจ้านางน้อยทอปัตเพียง่างเข้าวัยที่หกเป็นเด็กที่ร่าเริงสดใสมีความมดงามน่ารักราวเทพธิดา เขาซึ่งคอยปกป้องเจ้าหมอกฟ้าด้วยชีวิตได้แบ่งหัวใจอีกครั้งหนึ่งแอบดูแลเจ้านางน้อยอยู่ห่างๆ เช่นกัน

ปลายปีนั้นเมืองเหมวันเกิดโรคระบาด ผู้คนล้มตายระเนระนาด แต่ทุกคนพยายามป้องกันไม่ให้โรคระบาดเข้ามาในคุ้มหลวง เขาเองแทบไม่ได้หลับได้นอน ผวาแม้แต่เสียงไอของเจ้าหมอกฟ้า

เจ้านางดาราวินซึ่งเป็นพระมารดาองค์เจ้าเคยตรัสว่า

‘เมืองเหมวันเหมือนมีอาถรรพ์ ผู้หญิงมักจะเข้มแข็งกว่าผู้ชาย ดูเอาสิ เราอายุเท่าใดแล้วยังไม่เคยล้มหมอนนอนเสื่อ แต่หลานชายคนโตของเรา ส่องฟ้ากลับตายไปอย่างน่าอนาถ เหลือเพียงหมอกฟ้าก็อ่อนแอเจ็บปวดแอดไม่รู้ว่าจะมีดวงได้ครอบครองเหมวันหรือไม่’

‘ไม่มีใครต้องการให้ถ้อยรับสั่งเป็นความจริง แต่เท่าที่สายตาทุกคนแลเห็น เจ้าหมอกฟ้าเป็นดังว่า แม้แต่เจ้านางน้อยก็ยังแข็งแรงมากกว่าจนกระทั่ง บางครั้งถึงกับทรงบนเมื่อเสด็จมาเยี่ยมเจ้าพี่พร้อมพระมารดา

‘เจ้าพี่เจ็บอีกแล้วหรือ เราก็ไม่มีคนเล่นด้วยนะซี’

‘ไม่ได้เล่น แต่ลูกก็ชวนเจ้าพี่คุยได้นี่ละ บางทีมีคนชวนคุยเจ้าพี่อาจจะ หายเร็วเสียอีก’

เขาแลเห็นความหมองเศร้าแจกเช่นความรู้สึกของมารดาทั่วไปเมื่อรู้ว่า ลูกไม่สบาย เจ้านางปล่อยพระธิดาเข้าไปข้างใน องค์กรประทับด้านนอก คนติดตามรอข้างล่างนอกเสียจากนายพลคำสิงห์ซึ่งเป็นพระเชษฐา ไม่มีใครเห็น เขาที่แฝงตัวอยู่ในเงามืดเพื่อเปิดโอกาสเวลาพระญาติพระวงศ์เสด็จมาเยือน

‘เมื่อวันวานพี่ได้ข่าวว่าเจ้าย่าดาราวิณให้คนไปตามปู่เจ้าเข้ามาในคุ้ม เหนือ’

‘อีกแล้วหรือคะ ทำไมเจ้าย่าถึงได้เชื่อคำทำนายทายทักนัก ปู่เจ้าพูด เรื่องไม่ดี ท่านก็ไม่สบายพระทัยไปนาน คนเราทำอะไรก็หนีเวรกรรมไม่พ้น’

‘แต่คราวนี้เจ้าย่ากังวลมาก องค์กรเจ้าไม่ทรงสบาย และเหนียงเจ้าหมอกฟ้า อาการไม่กระเดื่อง ชุบผอมอดโรยไม่เหมือนเด็กวัยเดียวกัน’

‘แล้วปู่เจ้าจะช่วยอะไรได้’

‘เขา’ ได้ยินนายพลคำสิงห์ถอนใจยาว เมื่อแอบมองก็เห็นใบหน้าที่ แสดงความมกลัดกลุ้ม คำสิงห์เหลือบซ้ายแลขวาเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีผู้ใดอยู่ ณ ที่นั้น

‘น้องจำเหตุการณ์ตอนที่ทอปัตเกิดได้ไหม เจ้าย่าให้ปู่เจ้าเข้ามาถวาย คำทำนาย ปู่เจ้าบอกว่าทอปัตดวงแข็ง หากอยู่ร่วมแผ่นดินเดียวกับพี่ชาย พี่ชายจะไม่เหลือชีวิตรอด น้องเองยังปรามาสว่าเป็นคำพูดที่เหลวไหล’

‘จำได้ค่ะ’

‘ต่อมาไม่นาน สองฟ้าก็ตาย’

เขาไม่ได้ยินเสียงตอบจากเจ้านางห่มฟ้าและตัวเขาเองก็แทบจะลืมหายใจ

‘เวลานี้องค์เจ้าประชวร หมอกฟ้าทรงๆ ทรุดๆ เจ้าย่าเกรงว่าคำทำนายของปู่เจ้าจะเป็นความจริง พี่กับน้องจะอยู่ร่วมแผ่นดินเดียวกันไม่ได้ หาไม่...’

‘หมายความว่าอย่างไร นี่หรือคือเรื่องที่พี่ตามน้องมาเพื่อจะเล่าให้ฟัง’

‘คนของพี่ไม่เคยโกหก น้องก็รู้ว่าเจ้าย่าไม่โปรดน้องนัก เจ้าย่ามีคนของท่านซึ่งเป็นคนละฝ่ายกับพี่ เวลานี้พี่บอกได้แต่ว่าเจ้าย่ากำลังกลัวมากกว่าชีวิตหมอกฟ้าจะเป็นอันตรายถ้าอยู่ใกล้ทอบัด’

‘คุณพระคุณเจ้า ทำไมเจ้าย่าคิดไกลเช่นนั้น หมอกฟ้าและทอบัดเป็นพี่น้องกัน ทอบัดเพิ่งหกขวบ เขาจะทำร้ายพี่ชายได้อย่างไร’

‘อย่างที่น้องพูดนั้นแหละ เจ้าย่ายังคงมงายอยู่กับไสยศาสตร์และความคิดเก่าๆ เพราะอย่างนี้ท่านถึงไม่ยอมให้องค์เจ้าเปิดเมืองติดต่อกับต่างประเทศ แต่ที่สำคัญยิ่งกว่านั้น เจ้าย่ามีปู่เจ้าให้ทำัย เราไม่รู้ว่าคุณจะทำอย่างไรต่อไประหว่างหลานชายกับหลานสาว น้องคิดว่าท่านจะเลือกใคร’

เขาได้ยินเสียงสะอื้นของเจ้านางห่มฟ้าในขณะที่เขาลืมหายใจอยู่ในเงามืด เพราะความตกใจเมื่อนึกถึงชะตากรรมของเด็กหญิงตัวน้อยที่ยังไม่รู้ประสา

‘น้องยอมไม่ได้ ลูกทั้งสองที่เหลืออยู่คือหัวใจและวิญญาณของน้อง น้องจะไม่ยอมให้คนคนเดียวมาพิพากษาชะตาชีวิตของลูกเป็นอันขาด’

‘แต่เจ้าย่าไม่ฟังใครหรอกนะ’

‘เจ้าย่าคงฟังองค์เจ้าบ้าง น้องจะไปเฝ้าเจ้าพี่’

‘องค์เจ้าประชวร โดยบัญชาเจ้าย่าใครก็เฝ้าไม่ได้ ทหารคุ้มเหนือล้อมอยู่ทุกด้าน พี่เกรงว่าเราจะทำอะไรไม่ได้มากเสียแล้ว’

‘หมายความว่าอย่างไร’

‘นับแต่วันทีนี้ ชีวิตเจ้านางน้อยกำลังตกอยู่ในอันตราย!’

เสียงเบรกรถดังสนั่น ร่างของเขากระดอนไปข้างหน้าแล้วถูกดึงรั้งกลับมาด้วยเข็มขัดนิรภัย เทพบุตรตะโกนถามทันที

“เกิดอะไรขึ้น”

กระจกที่คั่นกลางระหว่างที่นั่งทั้งสองตอนเลื่อนเปิดทันที

“มีรถจักรยานซัดตหน้าขอรับ”

แทนที่จะโกรธ เทพบุตรถามทันที

“มีใครเป็นอะไรหรือเปล่า หยุดรถ”

“เดี๋ยวจะไม่ทันนะขอรับ” คนสนิทของเขาท้วงติง แต่ก็ตะโกนถามคน-
รถ

“ชนเข้าหรือเปล่า ใครเป็นอันตรายไหม”

“อย่ามัวแต่ถาม ใครเป็นอันตรายไหม”

“อย่ามัวแต่ถาม ลงไปดูเร็วเข้า”

ขณะที่พูดมือก็เปิดประตูพร้อมกับที่คนรถเปิดประตูพรวดพราดออกมา
เช่นเดียวกัน หน้าตาซีดล้าล้าล้าล้าพูดว่า

“กระผมไม่ได้ขับเร็ว จักรยานวิ่งลงมาจกเนินเขาเร็วมาก กระผมพยายามหลบแต่ไม่ทัน”

ชายหนุ่มไม่ได้สนใจฟัง เขาเดินเกือบเป็นวงไปหน้ารถ ตามติดด้วย
คนสนิท จักรยานสีแดงล้มคว่ำกกลางถนนเลยรยนต์ไปประมาณสามศอกพร้อม
ร่างหญิงสาวในชุดเสื้อยืดกางเกงยีนส์เหมือนนักศึกษาทั่วๆไปที่พยายามพยุง
ร่างลุกขึ้นยืน กระเป๋าสะพายที่อยู่ในตะกร้าหน้ารถกระเด็นไกลออกไป

กังสดาลนิ้วหน้าเล็กน้อย ไม่เจ็บมากเท่าไรแต่จุกมากกว่า เพราะเมื่อ
จักรยานเสียหลักเนื่องจากหล่นประมาทเกินไป ไม่คิดว่าจะมีรถซัดตหน้า
ทางลงเขา เลยเบี่ยงหลบพร้อมกับที่รยนต์คันยาวเบรกกะทันหัน ตัวหล่น
ลอยล่อลือก่อนตกบนพื้นถนน จุกแฉักพูดไม่ออก

“เป็นยังไงบ้างคุณ”

เสียงฝีเท้าที่เดินแกมวิ่งเข้ามาหาทำให้หล่นอายหนักขึ้น กังสดาล
ประมาท มันเป็นความผิดของหล่น หญิงสาวใช้มือบัดเข้ากับกางเกง พูด

อุบอปปิไม่มองหน้าใครทั้งสิ้น

“ไม่เป็นไร รถไม่ได้ชน ความผิดของฉันไม่ทันดู”

หล่อนเดินกะเผลกไปหยิบกระเป๋าถือ เมื่อกลับมาจักรยานสีแดงถูกจับตั้งเรียบร้อย ชายคนหนึ่งในชุดทหารกำลังตรวจสภาพอย่างสนใจ เขาเลื่อนรถไปข้างหน้าแล้วถอยหลังเพื่อให้แน่ใจว่ายังใช้การได้ดี

“วงล้อยังดีไม่คด ถีบได้”

มือที่มีนิ้วยาวเรียวยับแฮนเดิลจักรยานเดินมาที่หล่อน รูปร่างเขาสูงใหญ่และกึ่งสตาลก็บังคับสายตาให้อยู่เพียงแผงอกไม่สูงไปกว่านั้น เขาพูดกับหล่อนว่า

“ไปโรงพยาบาลใหม่...ให้แน่ใจว่าไม่เป็นอะไร” เกือบจะตอบแล้วว่า ฉันก็เพิ่งมาจากโรงพยาบาล แต่ไม่เอายากต่อล้อต่อเถียง เพียงแค่นั้นหล่อนก็อวยแทบแย้อยู่แล้ว หญิงสาวสั้นหน้าจมนผมกระจาย รับแฮนเดิลจนเกือบเป็นตั้งมาจากเขา

“ไม่ต้อง ไม่เป็นไร ขอโทษ”

หล่อนโยนกระเป๋าไว้ที่ตะกร้าหน้ารถอย่างเดิม จูรถห่างออกมาแล้วขึ้นนั่งปั่นออกจากที่นั่นอย่างรวดเร็ว

* * *

“กึ่งสตาล ไปไหนมาทำไมเข้าห้องช้า” สวรรยาเพื่อนของหล่อนกระซิบถามพร้อมเอื้อมมือหยิบหนังสือที่วางไว้บนเก้าอี้ตัวถัดไปเป็นการจ้องที่ให้กลับคืนมา กึ่งสตาลนั่งลงพร้อมกับกล่าวคำขอขมา หล่อนเสยผมที่ตกลงมาปรกหน้าผากแก้มแดงระเรื่อเพราะรีบวิ่งมาเข้าห้องให้ทันเวลา

“แเอ็คซิเดนท์นิดหน่อย”

“ตายจริง แล้วเป็นไรหรือเปล่า”

“ถ้าเป็นจะมานั่งตรงนี้หรือ” กึ่งสตาลยิ้มจนเห็นเขี้ยว

“ยังครบสามสิบสองจะหวั่น ไม่ต้องห่วง”

สวรรยาค้อนขวิด

“จักรยานละซีท่า เมื่อไหร่จะเลิกปั่นเสียที อย่ายอกนะว่าชนคนมา”

“ไม่ใช่คน แต่เป็นรถยนต์คันใหญ่เบ้อเริ่ม” หล่อนกางแขนประกอบคำพูด

“ฉันลงเขามาไม่ทันดู ก็ใครจะไปนึก เล็งแล้วว่าไม่มีรถเลยปล่อยเต็มสติม เกือบไป...เสียนยาแดงผ่าเสี้ยว ไม่งั้นมีหวังไปเจอกันบนสวรรค์ แต่ก็กระเด็นไปนอนแฉิ่งแฉียง จุกแทบตาย”

สวรรยาทำหน้าที่หวาดเสียว แต่ออดหัวเราะกับท่าทางคนเล่าไม่ได้

“ฉันกับหมอรอยวินเคยพูดกันว่า วันหนึ่งเถาะกั๊งสตาลจะต้องเจอดี ไม่มีใครเขาขี้จักรยานยังกับจะไปแข่งเหมือนเธอ”

“แต่ฉันก็รอดมาทุกทีไม่ใช่หรือ บอกแล้วฉันมันคนดวงแข็ง”

“จ้า แม่คุณ ฉันละเบือเธอจริงๆ”

สวรรยาหยุดพูดเมื่อเสียงพูดคุ้ยในห้องแผ่วลง ขยับตัวนั่งให้สำรวจขึ้น แต่ทำปากพะงาบๆ บอกกั๊งสตาลว่า

“คงจะมาแล้ว ผู้บรรยายพิเศษ แกรับเชิญของคุณพ่อเรย์...พันเอก เทพบุตรแห่งเหมวัน”

“เปิดเมืองใหม่ สงสัยฉันคงนั่งหลับ”

กั๊งสตาลถอนหายใจ เมื่อครุ่นไม่รู้สึอะไรมาตอนนี้เนื้อตัวเริ่มชดยอกหญิงสาวเหยียดเท้าไปได้เก้าอี้ข้างหน้านั่งตัวเอนๆ ในท่าสบายอาศัยร่างนักศึกษาชายตัวใหญ่เป็นที่กำบัง หล่อนหลับสักรีบคงไม่มีใครเห็น

เสียงฝีเท้าหนักๆ ย่ำเข้ามาในห้องขณะที่กั๊งสตาลนัยน์ตาปรือเกือบจะหลับ...เหมวัน...เมืองอะไรนี่ชื่อเหมือนเทพนิยาย สงสัยคงอยู่ใกล้เทือกเขาหิมาลัย

“สวัสดิ์ทุกคน” เสียงพูดที่ตั้งขึ้นกระตุกต่อมในสมองราวไฟฟ้าชอร์ต แล้วมันก็บงการให้กั๊งสตาลลืมตาโพล่งขึ้นทันที

๓

‘ไปโรงพยาบาลใหม่ ให้แน่ใจว่าไม่เป็นอะไร’

เสียงนี้แหละ นุ่มทึ่ม ทรงพลัง มีอำนาจ แต่ก็อ่อนโยนอาทร มันคือเสียงเดียวกับที่ทักทายนักศึกษาทุกคน กังสดาลไม่ได้มองหน้าเขาตอนนั้น รู้แต่เขาอยู่ในเครื่องแบบรูปร่างสูงใหญ่

หญิงสาวหุดขากลับมาอย่างรวดเร็ว ยันตัวให้หลังตรง มันอาจเร็วไปสักนิดจนทำให้หัวเข่าที่ระบมอยู่แล้วกระแทกขาเก้าอี้ข้างหน้า เจ็บจนเผลอตัวร้องออกมา

“โอ๊ย...”

ทุกคนในห้องเงียบบริบ แต่ทุกสายตาดำจ้องมาที่หล่อนซึ่งนั่งกัตรีมฝีปากด้านใน ใบหน้าแดงก่ำแต่เหงื่อแตกซิก แม้แต่ ‘เขา’ ก็ยังชะเง้อมอง

“ใครเป็นอะไร”

“ไม่...ไม่มี...” หล่อนพึมพำเสียงสั้นอับอายแทบแทรกแผ่นดินหนี แต่เสียงนั้นอุบอิบอยู่ในลำคอ สวรรยาชะงักหน้ามาถามเบาๆ

“กังสดาล เป็นอะไร”

“ไม่เป็น หวันช่วยบอกที่เราไม่เป็นไร”

สวรรยาทำหน้าง แต่ความที่อยากช่วยเพื่อน หล่อนจึงส่งเสียงตอบออกไปทันที

“ไม่มีใครเป็นอะไรค่ะ เหตุการณ์ปกติ”

เสียงหัวเราะดังครืนใหญ่ แม้แต่ผู้บรรยาย ใบหน้าที่ว่างเฉยเคร่งขรึมเมื่อตอนเดินเข้ามาในห้องเป็นครั้งแรกอ่อนละมุนลง กังสดาลเงยหน้าขึ้นพอดีเมื่อเขามองตรงมา ปรกติตากมกล้ามี่อำนาจราวกับจะตึงดูดีให้หล่อนร่วงหล่นลงไป ในหุบเหวอันสลบซับซ้อน กังสดาลถอนหายใจเฮือกใหญ่

‘นี่หรือพันเอกเทพบุตรแห่งเหมวัน’

กังสตาลนั่งตัวตรงมองตามร่างสูงใหญ่บนยกพื้นอย่างไม่คลาดสายตา ห้องเรียนของหล่อนสร้างทันสมัยเหมือนโรงภาพยนตร์ย่อมๆ แก้อีเรื่องแถว ยาวลดหลั่นเป็นขั้นทำให้คนนั่งหลังสามารถมองเห็นผู้บรรยายได้ถนัด ผันงทุกด้านเก็บเสียง ดังชัดโดยไม่จำเป็นต้องใช้ไมโครโฟน ยิ่งสும்เสียงหนักแน่น มีจังหวะจะโคนบวกกับความรู้น่าสนใจทำให้ทุกคนตั้งใจฟังอย่างไม่รู้ตัว แต่บางครั้งเขาก็หยุดเพื่อตอบข้อซักถามด้วยท่าทางใจเย็น

“ผมไม่เข้าใจว่าทำไมนโยบายการเปิดประเทศของเหมวันจึงใช้ทหาร แทนที่จะเป็นเจ้าหน้าที่จากกระทรวงการต่างประเทศซึ่งดูจะผิดแผกไปจากประเทศอื่นๆ ทั่วโลกจริงไหมครับ”

กังสตาลมองเห็นรอยยิ้มของผู้บรรยาย อดนึกไม่ได้ว่าหมอรอยวินยิ้มได้สวยแล้ว แต่อีตาพันเอกคนนี้ก็กลับยิ้มได้ประทับใจกว่า มันทำให้ความคมเฉียบบนใบหน้าคลายลงเป็นอ่อนโยนได้อย่างประหลาด

“ผมเป็นทหารราชของครีกซ์ ไม่ได้อยู่หน่วยจู่โจม เมื่อเป็นบัญชาขององค์เจ้าให้ผมรั้งตำแหน่งต่างประเทศด้วย ผมจึงถือเป็นหน้าที่และหวังว่าการมาครั้งนี้คงทำให้มีคนเข้าใจเมืองเหมวันได้มากพอสมควร”

“ทำไมท่านถึงได้พูดภาษาไทยได้ดีเช่นนี้”

“เราพูดได้หลายภาษา แต่ก็มีภาษาท้องถิ่นที่แตกต่างกันไปตามพื้นที่ เด็กนักเรียนของเราเข้ามาเรียนที่ประเทศไทยมากพอสมควร ตอนนี้อีกมีโครงการแลกเปลี่ยนนักเรียนเพื่อให้ต่างฝ่ายต่างเรียนรู้ขนบธรรมเนียมประเพณีซึ่งกันและกัน ซึ่งว่าไปแล้วก็ไม่ได้แตกต่างกันมากมายนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเราต่างก็ยึดถือในสถาบันพระมหากษัตริย์เช่นเดียวกัน และชาวเหมวันของเราก็นับถือศาสนาพุทธ การแต่งตัวเป็นไปตามสากลนิยม แต่ฝ่ายในยังนิยมนุ่งซิ่น เก้าผมเหมือนสมัยโบราณ”

“เราจะมีโอกาสได้เห็นเมืองเหมวันบ้างไหมคะ”

กังสตาลได้ยินเสียงสรวลระย้าออกมาออกไป ซึ่งก็เป็นคำถามที่ตรงกับใจหล่อนเช่นเดียวกัน

“ผมมีสไลด์มาโชว์ให้ดู พวกคุณดูแล้วอาจจะคิดว่าผมไปถ่ายมาจาก

เมืองเหนือของประเทศไทย ไม่ว่าจะที่บ้านเรือนหรือหน้าตาผู้คน และแม้แต่การดำรงชีวิต เพียงแต่เหมวันจะอุดมชุ่มชื้น เพราะเรามีพื้นที่ป่าถึงเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ คนที่ตัดไม้ทำลายป่าจะได้รับโทษสถานหนัก เราพัฒนาบ้านเมืองอย่างค่อยเป็นค่อยไป คงไว้ซึ่งวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติมากกว่าก้าวอย่างรวดเร็วไปตามวัตถุนิยม”

น่าที่จริง ๆ กังสดาลได้แต่ตะโกนอยู่ในใจ หล่อนวาดภาพตามคำพูดของเขา พร้อมกับนึกอยากเห็นเมืองโบราณที่ว่าด้วยนัยน์ตาตัวเองสักครั้ง และราวกับว่า ‘เขา’ อ่านความรู้สึกของหล่อนออก ชายหนุ่มเรียกนักศึกษาชายคนหนึ่งไปช่วยจัดการติดตั้งเครื่องฉายจนเรียบร้อย ไฟฟ้าในห้องจึงปิดมืดลงพร้อมกับภาพแรกของเมืองเหมวันปรากฏขึ้น เสียงสวรยาซึ่งเอนตัวเข้ามาใกล้กระซิบเบาๆ

“ไม่บอกไม่เตือนนะ นี่ถือว่าเป็นภาคเหนือของประเทศไทย เพียงแต่สถาปัตยกรรมของเขาคลายไทย ลาว แล้วก็จีนด้วย ดูหลังคาอาคารบางแห่งสิ มีรูปลักษณะเหมือนกังจีน แต่มันก็กลมกลืนเข้ากันดีดี”

กังสดาลฟังเสียงสวรยา แต่ก็เงี้ยวฟังเสียงผู้บรรยายควบคู่กันไปด้วย เพียงแต่ไม่รู้สึกรู้สึกันแต่คนคล้อยตาม เพราะดูเหมือนว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เห็นบนจอเคยผ่านสายตามาแล้วทั้งสิ้น

“เราเรียกเจ้าเหนือหัวของเราว่าองค์เจ้า เมื่ออดีตองค์เจ้าถึงแก่พิราลัย เจ้าหมอกฟ้าซึ่งเป็นโอรสองค์เดียวขึ้นครองเหมวัน เจ้าหมอกฟ้าเป็นโอรสเจ้านางหม่มฟ้าและเป็นหลานเจ้าย่าดาราวิธน์ เจ้าย่าแม่จะเจริญพระชันษา แต่ก็แข็งแรงไม่เคยประชวร ท่านคุมคุ้มเหนือซึ่งเป็นฝ่ายใน แต่กระนั้นองค์เจ้าหมอกฟ้าก็ยังต้องถวายรายงานความเป็นไปต่างๆ ให้ทรงทราบอยู่ตลอดเวลา”

“อย่างนี้เขาเรียกว่าเผด็จการแล้วละ” กังสดาลพึมพำกับตัวเอง

“แล้วหากว่าเจ้าย่าไม่เจ็บ ไม่ใช่ ไม่ตาย การเป็นองค์เจ้าจะมีประโยชน์อะไร”

“ประชากรของเหมวันมีประมาณล้านครึ่ง ชายและหญิงมีจำนวนเท่าๆ กัน อาณาเขตตอนเหนือติดกับทิเบต ดินแดนแถบนั้นเป็นที่ราบสูง อาศัย

การปลุกสัตว์เลี้ยงม้าเลี้ยงวัวเป็นหลัก ผิดกับภาคกลางที่อุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรธรรมชาติ เรามีพืชหายากและสมุนไพรซึ่งส่งออกไปขายทางเมืองจีนมากมาย รายได้หลักมาจากการเกษตร มีอัตราถึง ๔๐ ของจีดีพี ชาวเหมวันพูดได้หลายภาษา เนื่องจากเรามีการติดต่อกับประเทศใกล้เคียงตั้งแต่ยังไม่ได้เป็นเมืองเปิด เราพูดทิเบตเยน เนปาลี ลาว และไทย การเติบโตทางเศรษฐกิจของเราคล้ายญี่ปุ่น เราใช้เขื่อนผลิตกระแสไฟฟ้าส่งออกไปยังประเทศใกล้เคียง”

กังสดาลฟังเพลิน ภาพเมืองเหมวันชัดเจนอยู่บนจอเบื้องหน้าในความมืดสนิท ทำให้ทุกคนเฝ้าจล่อกับเมืองใหม่ที่เพิ่งรู้จัก เสียงของเขานุ่มนวล กระตือรือร้นแฝงความภาคภูมิใจในบ้านเกิดเมืองนอน เป็นน้ำเสียงของชายหนุ่มที่หญิงสาวทั้งหลายอยากเก็บไปนอนฝัน

ภาพบนจอตัดเข้าภาคกลางอันเป็นที่ตั้งของ ‘วัง’ ที่ประทับของราชวงศ์ หรือ ‘คုံมหหลวง’ การแต่งกายประณีตด้วยซิ่นมีเชิง และเสื้อคอปิด แขนกระบอกตัวสั้นเข้ารูป ฝ่ายหญิงเกล้าผมมุ่นมวย มีเครื่องประดับเล็กน้อย ตามฐานะ

กังสดาลมองตามภาพ ฟังคำบรรยาย หล่อนเห็น ‘คုံเหมื่อ’ ที่ดาราฯ ด้วยต้นจำปาลาวทั้งดอกกลิ่นได้ต้น เลยไปถึง ‘คုံหน่า’ หรือ ‘คုံมหหลวง’ ที่ประทับองค์เจ้าซึ่งแลดูเรียบง่าย มีเพียงต้นไม้ชนิดเดียวเรียงตามทางเดินอย่างมีระเบียบ กังสดาลพิมพ์ในใจ

“ต้นสาละ”

หล่อนสะดุ้ง ทำไมต้นไม้ชนิดนี้ผุดขึ้นในความทรงจำเหมือนกับว่ารู้จักมันมาก่อน

“กังสดาล เจ้าจะบ้าไปแล้ว”

หญิงสาวสะดุ้งอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงพันเอกเทพบุตรกล่าวช้า

“ที่เห็นขึ้นเรียงเป็นแถวนั้นคือต้นสาละ ใครเคยรู้จักบ้างไหม ต้นสาละเป็นต้นไม้ในศาสนาพุทธที่พระพุทธเจ้าประสูติ ต้นแข็งแรง ดอกชมพูอมเหลืองสวย มีกลิ่นหอมอ่อนๆ เคยว่ากันว่า...”

“ถ้าดอกร่วงลงมาโดนตัวเวลาเดินผ่าน จะได้ลาภ หรือถ้าตบมือได้ทัน แล้วดอกตกลงมาในมือ สิ่งนี้นึกหวังจะได้สมดังปรารถนา”

สวรรยาเอ้อมมือมาจับแขนกั๊งสตาลไว้แน่น เพราะได้ยินเสียงพิมพ์้าชัดเจนน

“จริงหรือ ทำไมเธอรู้”

กั๊งสตาลเหวี่ยงแห่อกผลัก

“ไม่รู้เหมือนกันหว่าฉันรู้ได้ยังไง”

หล่อนเริ่มรู้สึกไม่เป็นสุข มือไม้เย็นเฉียบ...ทำไมหล่อนจึงรู้ รู้กระทั่งว่าสาละมาจากอินเดียแล้วก็ลังกา

“เขาพูดเหมือนเธอเลยนะกั๊งสตาล”

สวรรยาทำเสียงตื้นตัน พันเอกเทพบุตรอธิบายในสิ่งที่กั๊งสตาลเพิ่งพูดออกไปไม่นานไม่มีผิดเพี้ยนราวกับว่าเขาส่งบทมาให้หล่อนอ่านล่วงหน้า หญิงสาวเริ่มรู้สึกปวดตบๆ ที่ขมับ ก็พอดีเขาข้ามไปพูดเรื่องอื่น

“เหมวันมีสิ่งที่น่าสนใจ น่าดูมากมาย โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวที่รักธรรมชาติและความสะดวกสบาย เราพยายามอนุรักษ์ธรรมชาติและโบราณสถานเอาไว้ อุทยานแห่งชาติมีพันธุ์ไม้และพืชที่หายาก เรามีพิพิธภัณฑสถาน ที่รวมศิลปะเหมวันและจีนไว้อย่างลงตัว หอวังพระจันทร์ของเราดงามประหนึ่งความฝันในคืนที่พระจันทร์เต็มดวง The half moon pavillion”

ในขณะที่ทุกคนสนใจกับภาพเบื้องหน้า อาการปวดตบที่ขมับทวีมากขึ้น จนร้าวระบมไปทั่ว กั๊งสตาลยกมือทาบอก พยายามกำหนดการหายใจเข้าออกอย่างรวดเร็ว ใครบอกว่านั่นคือพิพิธภัณฑ...หอวังพระจันทร์ ไม่ใช่พิพิธภัณฑ...แต่มันคือ...

“คุก! ที่ขึงนักโทษ”

กั๊งสตาลกรี๊ดร้องออกไปสุดเสียง...

* * *

มันดีหรือจนรถเคลื่อนออกจากที่ จึงเงยหน้ามองผู้บังคับบัญชาแลเห็นสีหน้าเฉยเมยค่อนข้างเครียด นัยน์ตาที่เคยสงบสุขุมมีแววว่าวุ่นซ่นที่เขาไม่-

เคยเห็นมาก่อน

“เกิดอะไรขึ้นครับท่าน”

เทพบุตรเหลือบดูกระจกคั่นกลางระหว่างที่หนึ่งคนขับรถ มัดคีร์จึงเอื้อมมือสัมผัสให้แน่ใจว่าคำพูดฝ่ายในจะไม่ม้วนหลุดรอดไปได้

“มีคนบอกว่าหอวังพระจันทร์ไม่ใช่พิพิธภัณฑน์ แต่เป็นที่คุมขังนักโทษ”

“อย่างนั้นหรือขอรับ กระผมได้ยินเสียงอะอะในห้อง แต่ไม่ทราบว่าเป็นเรื่องอะไร”

เขาพูดตามความจริง ขณะยืนรักษาการณ์อยู่หน้าห้อง ได้ยินเสียงอ้ออึ้งภายในสักครู่ก็เงียบไป

“ใครขอรับ เขาพูดเพราะความคะนองหรือเปล่า”

“ไม่ใช่ความคะนอง เพราะคนพูดเป็นผู้หญิง”

เทพบุตรถอนใจยาว

“มัดคีร์ เขาคือเด็กผู้หญิงที่จักรยานสีแดงที่รถเราเกือบชนเข้านั้นแหละ”

มัดคีร์วิ่งไปเล็กน้อย เขาเติบโตขึ้นมาจากเด็กชาวบ้านธรรมดาไม่คุ้นเคยกับ ‘คุ่มหลวง’ แต่เพราะความที่เรียนหนังสือเก่งจึงได้สอบเลื่อนชั้นและเข้าไปศึกษาในกรมทหาร เรื่อง ‘หอวังพระจันทร์’ เขาเคยได้ยินมาบ้างแต่ไม่ได้สนใจเพราะถือว่าเป็นเพียงเสียงลือเสียงเล่าอ้าง

“แต่มันคือพิพิธภัณฑน์ไม่ใช่หรือขอรับ มันจะเป็นคุกไปได้อย่างไร ผู้หญิงคนนั้นทำไมถึงได้ปากพล่อย”

เทพบุตรนิ่ง ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ เขาเองยอมรับว่าตกใจที่ได้ยินเสียงกล่าวบรักปราโมกข์แล้วเกรง ความลับของเหมวันมีคนอื่นล่วงรู้ได้ยากเกินไป

เมื่อจบการบรรยาย นักศึกษาทยอยกันออกจากห้อง หญิงสาวสองคนเป็นคู่สุดท้าย คนหนึ่งยิ้มแจ่มใสให้เขา

‘ขอบคุณค่ะที่ทำให้เรารู้จักเมืองเหมวันมากขึ้น ขอขอบคุณสำหรับกาบรรยาย’

เขามองผู้หญิงอีกคนที่ไม่พยายามสบตาเขา ไบหน้าหล่อนดูเด่นผิดกับ

เพื่อนสาว แต่ค่อนข้างซีด เขาหลุดปากถามไปว่า

‘เป็นอะไร’

‘กังสดาลไม่สบายค่ะ เขาเกือบถูกรถชน นี่กำลังจะพาเขาไปหาหมอ’
เขามองตามหล่อน กระเป๋าสะพายไหลคือโบเดียวกับที่ผู้หญิงคนนั้น
โยนไปไว้ในตะกร้ารถจักรยานก่อนขี่จากไปโดยไม่พูดไม่จา เขาเพิ่งรู้ว่า
หล่อนชื่อ กังสดาล!

“มันคีร์”

“ขอรับ”

“สืบให้หน่อย ฉันต้องการรู้ว่าผู้หญิงที่เกือบจะถูกรถเราชน ผู้หญิงที่
ชื่อกังสดาล เป็นใคร มาจากไหน”

“ได้ขอรับ”

* * *

นายแพทย์รอยวินเล็กคิดว่าด้วยความประหลาดใจเมื่อเห็นสองสาวที่ก้าว
เข้ามาในห้องทำงาน

“กังสดาล หวัน ไปไหนมาไม่มีเรียนหรือ”

“เรียนเพิ่งจบ ชั่วโมงนี้ฟรี” สวรรยาเป็นผู้ตอบแทน หล่อนนั่งเก้าอี้
อย่างถ้อยวิสาสะแล้วดึงเก้าอี้อีกตัวให้กังสดาล

“นั่งก่อนสิ”

“กังสดาลเป็นอะไร ทำไมหน้าซีด” หมอหนุ่มถามด้วยความเป็นห่วง
แต่กังสดาลส่ายหน้า

“ไม่เป็นไร พอดียาแก้ปวดหัวหมดเลยแวะมาเอา เมื่อเช้าก็ลืมขอ”

“ผมก็ลืมถาม” รอยวินตำหนิตัวเอง เขารีบลุกขึ้นยืนทันที

“รอเดี๋ยวนะ”

เขาหายไปข้างนอกแล้วกลับมาพร้อมด้วยซองยา

“ไม่จำเป็นก็ไม่ต้องกิน เดี่ยวจะดีอย่า”

“เป็นห่วงกันจริงนะ ชักอีกฉาแล้วสิ”

“บ้าจริง ยายหวัน” กังสดาลดูเพื่อน ออดเข้าในใจไม่ได้ที่เห็นรอยวิน

ทำหน้าที่ แต่ไม่ทันที่ทุกคนจะได้พูดอะไรต่อไป เสียงไมโครโฟนในตัวก็
ก็ดังกระหึ่มไปทั่ว

“Code Blue, Code Blue”

รอยวินชยับตัวทันที

“คนไข้ฉุกเฉิน ไปก่อนละ”

สวรรรยาอ้าปากค้างมองตามร่างหอมหุ่มที่ผลุนผลันออกจากห้องด้วยท่าทางราวกับจะวิ่ง อุทานว่า

“ขนาดนี้เซียวหรือ”

“ลมหายใจของหอมอรอยวินคือชีวิตมนุษย์ เขาเคยพูดว่าถ้าเข้าไปก้าวเดียว คนไข้อาจตายได้ ชีวิตเด็กกำพร้าอย่างเขารอดมาได้จนทุกวันนี้ เขาจึงพยายามคืนโอกาสให้กับคนอื่นบ้าง”

“น่าชื่นชมนะ ฉันไม่ค่อยได้สนิทสนมกับเขามากเท่าเธอ ยังคิดอยู่ว่าเขาเป็นคนเอาจริงเอาจังเกินไป ทุกหน้าที่ของเขาคือความเป็นและความตาย ไม่มีความบันเทิงเลย”

“ชีวิตคนเราก็ไม่น่าบันเทิงเหมือนกัน” กังสดาลยกไหล่แล้วลุกจากเก้าอี้ถามว่า

“หวันจะไปไหนต่อ”

“อยากไปตลาดนะ ของขาดหลายอย่าง ไปด้วยกันไหม”

“อย่าเลย วันนี้ฉันมีงานที่ศูนย์เด็ก พี่ระวีแกมีอบรมที่กรุงเทพ พี่จำเลยขอให้ช่วยไปรับโทรศัพท์ที่ห้องทุกซ์แก้ปัญหา”

“ปัญหาหัวใจหรือ” สวรรรยาแกล้งเข้าเล่นแต่ก็รู้ว่า ‘ศูนย์’ คือแผนกหนึ่งของมูลนิธิ รับฟังและช่วยแก้ปัญหาให้เด็กและคนพิการ ซึ่งกังสดาลเจียดเวลาที่มีเข้าช่วยอยู่เป็นประจำ

“นั่นมันง่ายไป” กังสดาลดึงแขนเพื่อนให้ลุกเดินออกมาข้างนอกด้วยกัน

“ฮู่มหวัน เด็กสาวบางคนมีปัญหายิ่งกว่านั้นอีก เราคุยกับเด็กคนหนึ่งมาเป็นเดือนแล้ว เริ่มจากแกท้องทั้งที่ยังเรียนไม่จบ ผู้ชายก็ไม่ยอมรับ แกไม่รู้จะหันหน้าไปหาใคร กลัวพ่อแม่รู้แล้วจะผิดหวังแล้วโกรธ เลยเปิดสมุด-